

Arrest

nr. 141 162 van 17 maart 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 12 september 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoede-bestrijding van 20 juni 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat H. VAN NIJVERSEEL verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. BEULS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 20 juni 2014 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster op 13 augustus 2014 ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

“Mevrouw:

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Mevrouw toont niet aan in het bezit te zijn van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verweerder werpt in de nota met opmerkingen een exceptie van niet-ontvankelijkheid van het beroep op, bij gebreke van het wettelijk vereiste belang. Hij verwijst naar het gegeven dat hij overeenkomstig artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) over een gebonden bevoegdheid beschikt om over te gaan tot het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten en stelt dat hij aldus, na opnieuw te hebben vastgesteld dat verzoekster in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, bij een eventuele vernietiging van deze beslissing, behoudens in het geval hierdoor hogere rechtsnormen zouden worden geschonden, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Hij stelt vast dat verzoekster geen hogere rechtsnormen inroept waaraan zij alsnog een belang zou kunnen ontleen en dat aldus niet blijkt dat de vernietiging van de bestreden beslissing haar enig nut kan opleveren.

2.2.1. De Raad merkt ambtshalve op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden handeling moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

2.2.2. Artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven : 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;"

De staatssecretaris of zijn gemachtigde is aldus in beginsel verplicht een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven indien hij vaststelt dat een vreemdeling zich bevindt in de in voormelde wetsbepaling voorziene situatie.

De Raad stelt vast dat verzoekster in haar verzoekschrift niet voorhoudt dat zij is gemachtigd of toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden of om er zich te vestigen en uitdrukkelijk erkent dat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten. Zij betoogt ook niet dat bepalingen vervat in een internationaal verdrag zich verzetten tegen de toepassing door verweerder van voormelde wetsbepaling.

Gelet op voormelde gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat verzoekster in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan verzoekster dan ook geen nut opleveren.

2.2.3. Ter terechtzitting brengt verzoekster geen argumenten naar voor betreffende de door verweerder in de nota opgeworpen exceptie.

2.2.4. In de uiteenzetting van haar enig middel in het verzoekschrift, brengt verzoekster evenmin elementen aan die afbreuk kunnen doen aan de vaststelling van de gebonden bevoegdheid.

Verzoekster betoogt dat zij reeds sedert december 2009 in België verblijft zonder in het bezit te zijn van een geldig paspoort met geldig visum en verweerder toen de redelijkheid had haar geen bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren, daar zij toen in de asielprocedure zat. Hieruit leidt verzoekster af dat er wel met anderen elementen rekening kan worden gehouden dan met het loutere feit dat zij niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum. Het gegeven dat verweerder verzoekster geen bevel om het grondgebied te verlaten afleverde gedurende de asielprocedure wordt evenwel verklaard doordat verzoekster gedurende deze asielprocedure op grond van een attest van immatriculatie tijdelijk op geldige wijze op het grondgebied mocht verblijven. Daarenboven kan de Raad niet inzien op welke wijze de huidige bestreden beslissing zou zijn bekleed met enige onregelmatigheid door het enkele feit dat verweerder niet eerder – waarbij bovendien dient te worden opgemerkt dat verzoekster reeds op 31 augustus 2011 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg – overging tot de afgifte van een bevel. Voor het overige verduidelijkt verzoekster ook geenszins welke “andere elementen” voorhanden zouden zijn, die verweerder ertoe konden of kunnen bewegen in casu geen bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren of die zich hiertegen verzetten.

Verzoekster geeft verder enkel aan dat het niet te begrijpen valt dat haar reeds bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten terwijl zij nog beroep kon instellen tegen de beslissing genomen op dezelfde dag waarbij haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. Zij ziet niet in welk nut de haar gegeven beroepstermijn dan nog heeft of welk belang verweerder heeft bij deze handelwijze. Zij wijst er ook op wel degelijk van deze beroepsmogelijkheid gebruik te hebben gemaakt en betoogt dat zij in alle redelijkheid de mogelijkheid moet hebben om het resultaat van dit beroep af te wachten alvorens zij het land dient te verlaten. Dit betoog van verzoekster is evenwel opnieuw niet van aard afbreuk te doen aan het gegeven dat zij zich bevindt in de situatie bedoeld in artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en is evenmin van aard dat hiermee wordt aangetoond dat verzoekster zich kan steunen op meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag die verhinderen dat toepassing kan worden gemaakt van deze wetsbepaling. Er blijkt geenszins dat de beroepsmogelijkheid die een vreemdeling heeft tegen een beslissing inzake een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet verweerder verhindert over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Integendeel heeft de wetgever voorzien in een gebonden bevoegdheid voor het bestuur tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten indien het vaststelt dat een vreemdeling zich bevindt in de situatie voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Er blijkt niet dat verzoekster zich dienstig kan steunen op de door haar ingeroepen beginselen van behoorlijk bestuur, om te stellen dat het verweerder niet was of is toegestaan gebruik te maken van een op hem rustende gebonden bevoegdheid waarin de wetgever heeft voorzien, zonder elementen aan te brengen die vermogen afbreuk te kunnen doen aan deze gebonden bevoegdheid.

Waar verzoekster nog een betoog voert omtrent het gegeven dat het haar eerder betekende bevel om het grondgebied te verlaten nooit werd uitgevoerd en ook niet langer uitvoerbaar is gelet op de volgens haar impliciete intrekking van dit bevel door middel van de afgifte van huidig bevel, merkt de Raad op

dat de relevantie van dergelijk betoog – los van de vraag in welke mate dit kan worden aangenomen – niet kan worden ingezien. Verzoekster wordt immers op geen enkele wijze het belang bij huidig beroep ontnomen op grond van het bestaan van een eerder betekend bevel om het grondgebied te verlaten.

2.2.5. De Raad besluit dat niet blijkt welk nuttig voordeel een eventuele nietigverklaring van de thans bestreden beslissing verzoekster kan opleveren, nu zij geen elementen aanbrengt die tot gevolg hebben of kunnen hebben dat verweerder niet langer gebruik kan maken van zijn gebonden bevoegdheid of enkel mits een andere invulling hiervan. Verzoekster toont niet aan dat zij een belang heeft bij het beroep tot nietigverklaring ingesteld tegen het aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten (cf. RvS 22 maart 2006, nr. 156.746; RvS 4 augustus 2006, nr. 161.703).

2.2.6. Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk.

3. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het beroep.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien maart tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS